

Andakt i Böneveckan 2026, Dag 7 den 24 januari 2026

– digital andakt inspelad i Den Gode herdens kyrka, Svenska kyrkan Helsingborg

Psalm 289 Guds kärlek är som stranden

Bibelreflektion

Den här psalmen, som börjar med orden *Guds kärlek är som stranden*, är en psalm som håller samman hela skapelsen, både människan och universum i den kroppstanke som psalmens ord *ett oändligt hem* är ett lösenord till.

Och om en liten stund ska vi sjunga en annan psalm med bönetema. Det är en psalm som följt med mig under många år och som jag tog till mig på Domsöndagen för 40 år sedan. Psalmen handlar om Kristi återkomst, och börjar med orden *Guds Son en gång i morgonglans skall åter komma hit*. Denna inledning hakar sedan direkt i nästa mening, som är så befriande: *och alla ängslans skuggor flyr och världen fylls av liv*.

Detta, att borttagandet av den enskilda individens ängslor och framväxandet av världens liv hålls samman, motsvarar det som är grunden i kristen tro: Inte bara det egna jaget, inte bara världens liv.

Tvärtom: Både jagets och världens befrielse.

Men vad är då ängslan, jo enligt synonymlexikonet är det allt från oro, rädsla, ångest, bekymmer, farhåga, fruktan, kval, nervositet och feghet, till harighet. Men absolut inte det vi måste ta på största allvar, nämligen befogad rädsla.

Visst håller du med mig, om att det verkligen är en nåd att be om, både den lilla människans och världens befrielse. Och därför meningsfullt att lovsjunga.

I dag, den 24 januari 2026, den sjunde dagen i Böneveckan 2026 möter vi en alldeles speciell vers ur Bibeln som används i hela världen, just idag, överallt där Böneveckan firas. Miljoner människor över hela världen, i den världsvida kyrkan, Kristi kropp hör och stannar nu upp och befäster enheten, inför Efesierbrevets fjärde kapitel, vers 7, som på svenska låter så här:

Var och en av oss har fått just den nåd som Kristus har velat ge honom.

Detta kan ju verka som ett oväsentligt påstående om nåden. Men ordagrant är det ju väldigt radikalt. För i Efesierbrevet sätts orden om nåden in i sammanhanget att Kristus har rivit den traditionella skiljemuren mellan hedningar och judar. Och att Kristus då som nu river skiljemurar. Sådana som av hävd anses orubbliga, tabuiserade, och heliga. Och som ibland motiveras som naturliga, och som ibland därför sägs skapelsegivna.

Och till det radikala hör det som innefattas i formuleringen, nämligen att var och en av oss har fått olika nåd, inte olika grad av nåd, utan faktisk olika nåd, vilket framgår av orden *den nåd som Kristus har velat ge (honom) oss*.

Ditt behov av nåd för ditt liv och världens liv har Kristus lyssnat in och gett dig. Du är en del av Kristi kropp, och Kristus hör sig själv.

Det finns alltså en tanke som utmanar klassiska som moderna läror om nådens ordning med dess olika steg och stadier, bergsbestigningar och ökenvandringar, och de ambivalenser och prövningar som sägs förekomma inom var och en av dessa faser. Alla dessa läror med sina föreställningar om längtan och aning, krav och prosaisk naivitet, genuin oförstådd glädje, liv enligt vetekornets lag, och med tungt lidande korsbärande, bergspredikans regeltro och johannesisk mystik, bländande mörker och Guds outsäglighet, alla dessa läror utmanas genom versen i Efesierbrevet av en tanke som borde fungera i den tid som är vår, som ju på gott som ont är så individualiserad. Tanken är:

Du har fått precis den nåd som Kristus menar att du behöver.

Och, för att vara extra tydlig, längtar du efter en personligt differentierad, skraddarsydd_nåd, så antingen fick du den i dopet, eller kan du få den i dopet, vilken dag som helst. För det är Gud själv som längtar den nådeslängtan i dig.

Nu strax innan vi sjunger psalm 490 som handlar om Kristi återkomst, och som börjar med orden *Guds Son en gång i morgonglans skall åter komma hit*. Inledningen som sedan direkt i samma mening fortsätter med orden, *och alla ängslans skuggor flyr och världen fylls av liv*, så vill jag läsa en kort text ur min dagbok den 23 juli 2004.

En anteckning som beskriver ett ögonblick av nåd – ett ögonblick som också gestaltar Guds oändliga nådefulla kärlek för allt liv, i alla tider och världar. Vår pojke Martin som nämns var då 6 år gammal, och cyklade för första gången i sitt liv själv vägen till stranden i Haväng på Österlen, mot vattnet. Så här skrev jag i min dagbok:

Nåd är att på en grusväg ett halvt sädesfält bakom se Martin cykla med iver och glädje i varje tramptag, ibland vingla till som barn gör när de plötsligt kan det som varit förborgat.

Psalm 490

Välsignelsen